

הנערה מהתמונה

אגדה סינית

במחוז רחוק, לא אזכור בזמנו של איזה קיסר של ארץ השמימית שלנו, חי בחור חזק, חכם ונאה, בשם טשו-סי. הוא היה כבר בן עשרים אך טרם התחתן.

"גובי המסים של הקיסר לקחו את כל היבולים מחלקת האדמה שלנו" אמרה אמו "מי עכשיו יתחתן אתך, כשאנו בעצמנו לא מצליחים להתקיים?"

ובראש השנה אמרה אמו "נשארו לנו עוד עשר פרוטות. קח אותן, בני, לך לשוק וקנה צנון. אעשה כופתאות."

לקח את הכסף והלך לשוק. עוד לא הגיע לשורת הדוכנים הראשונה כשראה איש זקן המכור תמונות. על אחת התמונות ראה טשו-סי נערה יפה כל כך, שלא ניתן לתאר זאת במילים. הצעיר

התאהב בנערה שבתמונה ומסר את הכסף האחרון תמורת התמונה.

ראתה אמו שבנה הביא תמונה במקום צנון, נאנחה וחושבת "טוב, אז לא נאכל כבר היום." אך לא אמרה מילה לבן.

טשו-סי שם את התמונה בחדר שלו ובעצמו הלך לחפש עבודה. חזר בערב, הדליק נר ופתאום שמעה רעש כלשהו. מה זה? הוא הביט סביב וראה שהתמונה מתנדנדת. פעם נטה לצד אחד, פעם לשני. איזה פלא זה? ופתאום הנערה ירדה מהתמונה והתיישבה ליד

אמא שמעה את הסיפור, שמחה מאוד אבל קצת פחדה - הדבר לא נראה פשוט בעיניה. אך לא אמרה דבר לבנה. טשו-סי הביא את הבדים לשוק וחזר עם כסף רב. ומאז חי עם אמו ברווחה, וגם הנערה הקסומה יחד אתם. אבל יום אחד שוטרים עצרו את טשו-סי. מאין לו כל הבדים האלה? אולי גנב אותם? הרבה זמן שתק טשו-סי אך בסוף סיפר על הנערה

הנפלאה. השוטרים לא האמינו, צחקו, אבל נתנו לו ללכת חופשי. אלא שבבית... במקום התמונה תלויה הייתה מסגרת ריקה. ואמא סיפרה לטשו-סי "אינני יודעת מה קרה, אך פתאום השמיים על

טשו-סי! הבחור שמח, אך נבהל קצת. אבל הנערה חייכה וכל הפחד שלו עבר כמו הורד ביד. הם התחילו לדבר זו עם זה והתחבבו מאוד. לא הרגישו אפילו איך עבר הלילה. עם קריאה ראשונה של התרנגול הנערה חזרה לתמונה. עכשיו לטשו-סי קשה היה לחכות עד הערב. כל הזמן חשב האם הנערה תחזור אליו. הגיע ערב והנערה ירדה מהתמונה. וכך גם בלילות שאחרי זה. עבר קרוב לחודש ופעם הנערה אמרה לטשו-סי "התאהבתי בך. קשה לי לראות איך אתה עמל מבוקר עד ערב, ועדיין חי בעוני. אני רוצה לעזור. הנה לך עשרים פרוטות, לך מחר לשוק וקנה חוטי משי. רק זכור שאיש לא ידע עלי." בערב הנערה ירדה מהתמונה, לקחה את חוטי המשי ואומרת "שכב לישון ואני אעבוד קצת." למחרת בבוקר טשו-סי פתח את עיניו ולא האמין. כל החדר מלא היה בבדי משי וקטיפה שהנערה ארגה בלילה. הצעיר הביט עליהם כמו מכושף, ואחר כך קרא לאמו. אמא הסתכלה ולא האמינה לעיניה. ואז סיפר לה הבן על כל שקרה.

ערוץ קטן. שמח רץ טשו-סי אל הערוץ כדי לחפש מים, אך הערוץ התייבש כבר מזמן. התחיל הצעיר ללכת לאורכו עד שהגיע לבור עם קצת מים בתחתית. הוא ירד פנימה כדי לשתות ושם, ממוקם כלשהו, הופיע דגיג שחור קטן.

הביט עליו טשו-סי ואומר "אוי דגיג! אם אשתה את המים האלה לא תחיה אפילו שעה, ואם לא אשתה, אמות מצמא. אבל תוך יומיים גם אתה תמות כי

המים יתייבשו. אז מה עלי לעשות?"
חשב רגע טשו-סי ואחר כך לקח סמרטוט, הרטיב אותו, עטף בו את הדגיג ושתה את מה שנשאר

התמונה החשיכו, הנערה שלך בכתה מרות ואמרה 'אם הבן שלך אוהב אותי, הוא יבין במה אשמתו וימצא אותי בארץ פלאים סיו. ואני אמתין לו אפילו מאה שנים!'. "

טשו-סי הבין עכשיו שאסור היה לו לספר לשוטרים על הנערה האהובה. אך לא היה כבר מה לעשות. יצא טשו-סי לחפש את הנערה. אמא הכינה לו חבילת צרכים לדרך, שמה בה שארית הכספים שנותרו ממכירת בדי המשי, הניפה את ידה לפרידה, והוא יצא מערבה.

האם הלך זמן רב או זמן מועט קשה לדעת, בכל אופן הוציא את כל כספו וגם מכר את סוסו כדי לשלם עבור אוכל ולינה, אך את לארץ המופלאה סיו לא הגיע.

כל פעם לעתים רחוקות יותר מצא הצעיר כפרים, לעתים קרובות יותר נאלץ ללון תחת שמיים פתוחים.

פעם הוא הלך יום שלם בלי לפגוש ישוב כלשהו, ולא מצא אף טיפת מים לרוות את פיו. הוא נשכב לישון בשדה וכשהתעורר בבוקר ראה בסביבה

בתחתית הבור.

אינני יודע כמה זמן הלך אך לקראת ערב הגיע טשו-סי לנהר רחב, ועמוק כל כך שכמה שלא תתבונן, לא תראה תחתית.

לא ידע טשו-סי מה לעשות, איך לעבור את הנהר. ואז נזכר בדגיג. "אינני יודע מה אעשה בעצמי" אמר "אך אתה דגיג, שחה כאן" ושחרר את הדגיג לנהר. הדגיג רק הבריק רגע ונעלם במים. ומה הלאה? אין כאן כל סירה.

הוריד טשו-סי את ראשו והתחיל ללכת לאורך הנהר. הולך, הולך, ופתאום שומע כי מישהו קורא בשמו. אא, בוודאי נדמה לו רק, מי יכול כאן לקרוא לו. אין איש בסביבה. ואז ראה על החוף בחור צעיר לבוש שחור.

הבחור שאל "אתה רוצה לעבור לצד שני?" "רוצה" ענה טשו-סי "אך לא יודע איך." "והוא אומר" "אוכל לעזור לך" ולקח ענף ערבה, זרק אותו לנהר והענף הפך תוך רגע לגשר צר.

שמח טשו-סי ועבר את הנהר על הגשר, וכשהביט אחורה לא היה שם כבר גשר ולא הבחור בשחור,

רק דגיג שחור השתכשך במים בעליזות.

המשיך טשו-סי ללכת. עלה לגבעה, הביט וראה כפר קטן בעמק. בקצה הצפוני של הכפר נראה בית בן שתי קומות ובשער עמד נזיר זקן. ראה טשו-סי

שהשמש עומדת לשקוע בקרוב, ולמרות שהנזיר נראה לו חשוד, החליט לבקש אצלו מקום לינה. הנזיר החמיר את פניו הרבה זמן, אך בסוף הסכים להכניס את הצעיר לביתו והוביל אותו לאגף הימני שלו. הם נכנסו לחדר, שבו הקירות היו מכוסים בניר פרחוני, עמדה מיטה ושולחן קטן. אומר לו הנזיר "שכב לישון, ורק אל תיגע בדבר." אמר והלך.

"הנה הגעת לארץ סיו. ידעתי שתמצא אותי. עכשיו הבה ונברח מכאן. זה לא נזיר שחי כאן, אלא מכשף רע שבכשפים מחזיק אותי כאן. אך אני גנבתי אצלו חרב קסומה ואהרוג אותו אם ירדוף אחרינו."

היא קרעה מחצית מהכיסוי שלה, שמה על הארץ ואמרה לטשו-סי לעמוד שם לידה. כשרק טשו-סי עלה על הבד הם התחילו להתרומם אל השמיים. הם עפו כמו על ענן או כמו באפיריון. והנערה אמרה "אם הנזיר הזקן ירדוף, אל תפחד. עצום עיניים ואל תפתח עד שלא אגיד לך. אני כבר אתגבר עליו לבדי."

היא הוציאה את החרב הקסומה ובאותו רגע נשמע רעם, ירד גשם שוטף, שרקה רוח. נשמעה צעקה גדולה. אז אמרה הנערה לטשו-סי לפתוח עיניים. הוא הביט וראה שהם עומדים על הארץ, ולא רחוק שוכב המכשף מת. טשו-סי חזר הביתה עם הנערה היפה שלו ומאז חי שם ברווחה ובאהבה.

נשכב טשו-סי וחשב "במה יש כאן לגעת, כשאין דבר בחדר." חשב, חשב והתחיל לחשוש ולפחד. הסתובב מצד לצד ולא הצליח לישון. ואז, במקרה לגמרי, נגעה ידו בקיר. לבו ממש נעצר מפחד. מה

זה? תחת הניר הוא הרגיש בדלת קטנה! הוא מיד קרע את הניר ובחדר נדלק קרן של ירח. פתח טשו-סי את הדלת, וראה מטע, במטע שביל המוביל לסככה ובסככה אש דולקת. מהסככה יצאה אישה, ובאור הכסוף של הירח ראה טשו-סי כי זו הנערה הקסומה שלו! היא סימנה לו שישתוק, ניגשה אליו ואמרה בלחש